

Кузмата, не сж ли и тѣ млади? Ама по цѣль день работятъ при бацитѣ си, опѣватъ дарака. . .

— Късно идешъ, — тихо и спокойно отвърна Димитъръ. Въ гласа му прозвуча дълбока, мощна мисълъ. — Ако бѣхъ самичекъ лесна е работата, а не съмъ самъ, чичо Тодораке. Вие седите тука, свивате се, мирувате, кротувате, и хичъ не знаете, че Савата, Николчо и Костаки, па и всички други младежи сж все такива, като мене. Вие не знаете какво се готви, какво правимъ. . .

Димитъръ замислено помълча нѣколко секунди и като наведе лице къмъ Тодораки, силно и твърдо отсѣче:

— Съ седене предъ огнището робство не се махва!

Всички замълчаха. Рѣзкиятъ тонъ на Димитра ги смрази. Самъ той съ браздата всрѣдъ челото и свѣтящиятъ погледъ вече съвсемъ не приличаше на момче.

— Нищо не знайте, та по-добре мълчете си. Знайте ли вие Раковски? Знаете ли какво пише, какво прави, де ходи? Познавате ли този човѣкъ? Нищо не знайте. Ами пѣснитѣ на Донко Петрова знайте ли? Чували ли сте като ги пѣятъ? Хе! Где ще ги чуete като не се събирате съ зулумджии като насъ? Елате сутрина при Кавацитѣ и тамъ ще ги чуйте. Пръскаме се по двама по трима и ги учимъ. . .

Димитъръ замълча. Веждитѣ му паднаха надъ очитѣ и той стана замисленъ.

— Че какви пѣсни сж? — попита Тодораки, — за да прекжсне мълчанието.

— Народни! Като ги пѣшешъ, сърдцето ти се разпуква, та ще изхвъркне! Таквизъ пѣсни сж!

— Де да видимъ! — подкани Тодораки, женитѣ се спогледаха съ безпокойствие, а даскалъ Стефанъ хвърли погледъ къмъ вратата и се поизкашля.

Димитъръ въздъхна. Навжсеното лице малко по малко просвѣтваше и най-после озари го усмивка — възторжена юношеска усмивка. Той започна:

Българи юнаци,
Ще ли още спимъ?
Вдигайте байраци
Да се освободимъ!